

Schone lei

Doriene, samenwonend, creatief en levensgenieter. Doriene is in Den Haag geboren als dochter van een Landmacht officier en een defensie secretaresse. In 1973 is zij met haar ouders en haar broertje naar een middelgrote stad verhuisd. Opgegroeid met veel buitenspelen en bootjes varen. Op haar 19e ging zij het huis uit en zijn haar ouders gescheiden. Ze heeft veel verschillende dingen gedaan. Daarbij is zij vaak over haar eigen grenzen gegaan. In 1995 kreeg zij een relatie met haar toenmalige vriend. Ze waren heel lang happy samen, maar in 2010 ging het niet meer zo goed. Dat is dezelfde periode dat er officieel gecombineerde AD(H)D bij haar is geconstateerd. In het jaar daarna, in 2011, hebben zij hun relatie verbroken en is ze uiteindelijk als zelfstandig ondernemer gestart.

Doriene begon als bedrijfscoach en personal planner. Met haar toenmalige vriend had ze een koopwoning en die moest verkocht worden. Een andere optie was dat één van hen er moest gaan wonen en dan zelfstandig de hypotheek zou betalen. Maar dat was teveel voor één persoon. Het huis was in 2008 gekocht en ze zijn er in 2009 ingegaan. Ze hadden de woning dus nog net voor de crisis gekocht. De rente op hun hypotheek was hoog, de koopprijs was hoog, maar met z'n tweeën konden ze dat betalen. Doriene wilde daar, na de breuk, niet meer wonen en is meteen weggegaan. Zij vond tijdelijk een antikraak woning. Haar ex bleef in het koophuis wonen en betaalde het grootste gedeelte van de hypotheek, zij betaalde het restant. De antikraakwoning had gelukkig lage huurkosten. Hierdoor konden ze na de breuk gezamenlijk de hypotheek blijven betalen. Op een bepaald moment werd het toch wel lastiger. Haar ex verloor zijn baan en kon met zijn WW zijn deel niet meer betalen. Toen hebben Doriene en hij besloten om de woning tijdelijk aan kennissen te verhuren, dat kon alleen niet voor het volledige bedrag. Haar ex moest natuurlijk de woning uit zodat de huurders erin konden. Hij vond gelukkig snel een antikraak woning vlakbij Doriene.

Na een jaar werd de antikraakwoning van Doriene gesloopt dus moesten de huurders eruit. Zij kon daardoor weer terug in het huis en heeft daar nog best een tijd gewoond zonder de hypotheek te betalen. In de tijd dat haar ex zijn baan had verloren kwam er heel veel druk op Doriene te liggen om alles te betalen. Zij was net een startende ondernemer.

Er kwam dus wel geld binnen, maar ook weer niet zoveel. Ze had toen veel geld van de onderneming in het huis gestopt. Tot het moment kwam dat ze het niet meer zou redden. Ze kon de woonlasten gewoonweg niet meer betalen. Doriene is naar de gemeente gestapt om een BBZ (bijzondere bijstand zelfstandigen) aan te vragen. Een lening voor ondernemers om zo de lasten weer even te kunnen betalen. Dat betalen van de lasten was een paar maanden gelukt en toen was het potje weer helemaal leeg. Doriene moest de bank vertellen dat ze niet meer konden betalen. Ze hebben twee jaar met de bank gecorrespondeerd. Vanaf het moment dat ze wisten dat ze het huis moesten verkopen zijn ze in gesprek getreden met de bank. De crisis was begonnen, dus het huis was €60.000 minder waard. Ze wilden met de bank een oplossing vinden. Ze hebben er zelfs een financiële man bij gehaald om een plan op te stellen. Dit plan wilde ze met de bank bespreken, maar de bank wilde niet luisteren. "Het was aan dovemans oren gericht", ook volgens de financiële man.

Doriene en haar ex konden het niet meer betalen én ze hadden echt geprobeerd om een oplossing te vinden met de bank. Er was gewoon geen andere uitweg meer dan stoppen met betalen. Zij hadden het geld niet meer en de bank wilde niet meedenken. Zelfs de financiële man dacht dat de bank gewoon niet wilde. Het oversluiten van de hypotheek naar een hypotheek met een lagere rente wilde de bank óók niet. Dat maakte het een principekwestie voor Doriene. De €60.000 die het huis minder waard was, de achterstand op de hypotheek liep op en het huis bleef nog steeds in waarde dalen. Ook de levensverzekering konden Doriene en haar ex niet meer betalen. Doriene stond 6 jaar ingeschreven op Woningnet en kon uiteindelijk een leuke sociale huurwoning vinden in de buurt van haar oude huis. Haar ex kon weer naar de koopwoning terug tot het huis via executieverkoop werd verkocht. De restschuld was inmiddels opgelopen tot €140.000. Als er een restschuld is dan blijf je altijd beiden hoofdelijk aansprakelijk voor 100 procent. In 2015 heeft Doriene voor het eerst een aanvraag gedaan bij de schuldhulpverlening. Dat werd toen afgewezen, omdat zij nog een koopwoning had en bij de KvK stond ingeschreven. Deze onderneming heeft zij toen met pijn in haar hart opgeheven.

In 2016, nadat het huis verkocht was, kon Doriene een nieuwe aanvraag voor de schuldhulpverlening doen en die werd in december 2017 officieel toegekend. Eindelijk kon zij de schuldsanering in. Voor de WSNP-aanvraag heeft Plangroep van de gemeente een voorstel gestuurd naar alle schuldeisers om een minnelijk traject in te gaan. Wederom was de bank weer de partij die met de hakken in het zand ging. Ze hielden hun poot stijf en wilden niet meewerken. Er waren toen 2 mogelijkheden. Óf naar de rechter om te kijken of de bank toch gedwongen zou kunnen worden mee te gaan in het minnelijk traject óf een WSNP-aanvraag doen.

De eerste optie werd Doriene afgeraden, want de bank was de grootste schuldeiser en gold voor 80 procent van de schulden. De kans is dan heel klein dat de rechter via een dwang akkoord een minnelijk traject toewijst. Dit zou zonde zijn van alle tijd die dat zou kosten. Plangroep heeft meteen de aanvraag voor de WSNP gedaan. De rechter heeft snel uitspraak gedaan, die zag in dat er geen andere mogelijkheid was. Doriene had liever een minnelijk traject gehad. Ze had namelijk veel filmpjes en informatie gezien met horrorverhalen van bewindvoerders binnen de WSNP. Ze was vooral bang dat haar dit ook zou overkomen. Daarnaast wilde ze heel graag haar eigen administratie blijven doen. Zeker nu het voelde alsof ze alles kwijt was. Dit wilde ze niet ook nog kwijt.

Voorafgaand aan de aanvraag van de WSNP voelde Doriene al heel veel pijn en vermoeidheid in haar lijf en merkte ze dat ze niet meer kon. Ze wist dat een van de voorwaarden van de WSNP was dat ze 36 uur zou moeten werken. Doriene voelde aan haar lichaam dat ze dat niet zou aankunnen. De WSNP is erg streng dus zij moest aantonen dat zij niet kon werken. Elke 6 maanden moest zij via de GGD-arts aantonen dat ze arbeidsongeschikt was. Die hele situatie en alles wat daarvoor was gebeurd zorgde ervoor dat de man met de hamer kwam en Doriene stortte in. Alles stond gewoon even stil. Alle fundamenten die Doriene had waren gewoon weg. Een huis, een relatie, voldoende geld. Alle zekerheden waren verdwenen. In eerste instantie had zij niet door wat voor impact dat op haar had, maar de eerste GGD-arts die zij sprak zei dat ze maar 10 uur per week mocht werken. Ze heeft daarna nog even als recruiter en in een hotel gewerkt, maar in 2017 was ze bij een energetische coach terecht gekomen.

Haar huisarts had haar doorverwezen naar een cognitief therapeut, alleen daar was de wachttijd meer dan 6 maanden. De coach vertelde haar dat zij een stevige burn-out had. Dat had Doriene niet door, zij dacht dat ze depressief was. De coach vertelde haar dat haar lichaam leeg was. Door alsmaar door te gaan is zij in een burn-out geraakt. Dit gebeurde allemaal aan de start van de WSNP en dan begin je natuurlijk niet echt goed. De WSNP wilt dat mensen 36 uur werken. Doriene mocht wel haar eigen administratie doen en was in de bijstand geraakt, dus daardoor hoefde ze niets af te lossen. Ze leefde immers al van het minimum. Wel moest ze overzichten aanleveren en alle extra's zoals vakantiegeld afdragen. Ze hield voor ogen dat ze na 3 jaar schuldenvrij zou zijn. Doriene had een bewindvoerder op afstand. Ze moest dan elke maand documenten opsturen van haar inkomsten en wat de uitgaven waren. Daarnaast moest zij tijdens haar sollicitatieplicht haar sollicitaties meesturen. De bewindvoerder was alleen per mail beschikbaar en wilde niet meedenken, praten of mondeling vragen beantwoorden. Ze hadden daar geen tijd voor. Doriene had geen idee wat haar te wachten stond en ze voelde zich echt alleen. Er was geen uitleg en geen begeleiding. Doriene had een bewindvoerder willen hebben waar ze een normaal gesprek mee kon voeren. De rechter had echter bewindvoering op afstand uitgesproken dus daar was geen ruimte voor.

Wat Doriene vooral heel vervelend vond was dat de overzichten die zij 2 keer per jaar kreeg zo onoverzichtelijk waren. Er zat altijd een Excelsheet bij, waarin werd bijgehouden welke afdrachten er waren gedaan over de desbetreffende periode. Doordat Doriene een inkomen op bijstandsniveau had wist ze dat er geen afdrachten waren. Na een tijd zag Doriene een berekening staan dat ze een achterstand op de betalingen had. Alle alarmbellen gingen af. Dat was namelijk niet mogelijk. Ze is dat helemaal gaan narekenen en ze hadden de bedragen niet letterlijk van de loonstroken overgenomen. Ze hadden allerlei rare berekeningen gedaan. Soms zat daar 30 euro verschil in. Toen Doriene hen daarop wees vonden ze dat niet zo leuk. Doriene moest wel, want anders had zij na de 3 jaar geen schone lei. Die angst kwam mede door haar mentale staat en door haar burn-out. Het was niet de bedoeling dat Doriene zich daarmee bemoeide, vond de bewindvoerder. Door dat rigide systeem had Doriene eerst het idee dat ze niets mocht zeggen, maar uiteindelijk draaide zij die knop om.

Doriene bleef zelf verantwoordelijk, dus ze voelde dat ze wel moest. Het was háár traject en ze wilde niet de dupe worden van de bewindvoerder. Dat heeft ze tot 2 keer moeten aangeven en dat werd beide keren niet leuk gevonden, maar wel aangepast. Daarvoor moest Doriene wel heel erg doorduwen. Uiteindelijk bleek na de WSNP dat zij zelfs nog recht op teruggave had. Doriene vond dat ze eigenlijk meer gecoacht en begeleid had moeten worden tijdens het traject. Sommigen komen juist nog meer in de problemen door dit soort zaken. Doordat Doriene bij haar laatste GGD-bezoek weer voor een jaar werd afgekeurd hebben de bewindvoerders besloten dat ze het traject een jaar eerder zouden stoppen. Er was geen geld bij haar te halen, omdat ze arbeidsongeschikt verklaard was. Ze hebben eieren voor hun geld gekozen. De bewindvoerders hadden haar een brief gestuurd dat het traject eerder werd gestopt en eind 2019 was zij schuldenvrij. Dat geloofde ze niet meteen, dus ze heeft gebeld, maar het bleek echt waar.

Er was geen nazorg, alleen een brief. Na een week kreeg ze een brief dat de schone lei zitting op 30 december zou zijn. De rechter zou de schone lei uitspreken zonder dat ze er zelf bij hoefde te zijn. Het voelde allemaal een beetje onaf voor haar. Na deze hele ervaring heeft Doriene geleerd om meer tevreden te zijn met alles. Ze heeft geleerd om met weinig geld prima te kunnen leven. Het was niet altijd makkelijk of leuk. Soms had ze nog 5 euro over en moest ze nog een week wachten op haar geld. Dan moest ze kijken wat er nog in de kastjes zat. Soms had ze momenten dat ze het met haar leefgeld niet meer redde, want ze heeft twee poezen. Dus Doriene deed een aanvraag voor de voedselbank en heeft daar nog een jaar gebruik van gemaakt. Daar was ze heel blij mee. Dat scheelde heel veel geld. Doriene heeft geleerd om hulp te vragen wat ze eerder niet deed. Doriene realiseerde zich dat je soms anderen nodig hebt om het te redden. Ze had geen auto meer en woont nu in een dorp met maar 1 bus die af en toe rijdt.

Nadat ze geopereerd was aan haar voet, moest ze toch aan vrienden vragen om haar naar het ziekenhuis te brengen. Op een bepaald moment was haar wasmachine stukgegaan. Dan kon Doriene een aanvraag doen bij de gemeente voor bijzondere bijstand, maar daar kan de gemeente 6-8 weken over doen. Zolang kon ze niet zonder wasmachine. Uiteindelijk heeft ze aan haar vriendinnen gevraagd of zij iemand kenden die er één over had. Ze kon het alleen niet betalen. Haar vriendinnen hebben toen allemaal geld neergelegd en die wasmachine voor haar gekocht, opgehaald en neergezet. Dat vond ze zo bijzonder, ze wist niet dat dit soort dingen nog bestonden. Dat mensen er echt voor elkaar kunnen zijn. Doriene had niet zoveel schaamtegevoel bij de schulden en was daarom open over haar schulden bij haar vrienden. Mede door de manier waarop de schulden waren ontstaan. Er was sprake van een crisis tijdens de verkoop van de woning. Dat de woning vanwege de crisis met onderwaarde verkocht moest worden was haar dus niet aan te rekenen. Ze ging van een mooi huis met 2 auto's voor de deur naar een sociale huurwoning met heel weinig centjes. Nu is zij veel gelukkiger dan toen. Al die bezittingen waren ook maar materie. Ze koopt nu veel meer bij de kringloop en kon bij de kledingbank terecht voor kleding en schoenen. Het is nu prima voor haar. "Ademhalen en leven. Buiten kunnen zitten met een kopje thee met je voeten op de tuintafel is ook al heel fijn", zegt ze. Je hebt niet veel nodig om het leuk te hebben. Dat voelt ze nu nog steeds.

Het hele programma heeft iets meer dan 3 jaar geduurd. Het is geen vetpot geweest, maar ze vindt wel dat het mogelijk is. Ze heeft geleerd hoe ze haar financiën kan organiseren. Ze is adrem en belt met een instantie als het even niet lukt of als een betaling een dag later is. Dat geeft haar rust. Door schade en schande is Doriene wijzer geworden en daardoor heeft ze alles op orde. Ze is veel duurzamer gaan leven. Vroeger was het geld meteen op en nu koopt ze voor €2,80 een spijkerbroek bij de kringloop. Doriene kan zich niet eens meer voorstellen dat ze ooit voor €90,- een spijkerbroek betaalde. Die spullen en dat geld hebben haar niet gelukkiger gemaakt. Nu is ze veel tevredener met wat ze heeft en dat kost soms gewoon niets.